

Domenys, uns 7 k. al NE. del Vendrell, en direcció a Vilafranca. En els escrits ha predominat modernament la forma *Lleger* (GGC) i nomenclàtors del C.E.C. i de l' I.G. Estadístic.

PRON. Jo també només hi he oït *lǝžǝ* tant en les enqs. de 1955 (p.ex. la de St. Jaume dels D., XIV, 89-93), com en una exc. de 1958.

MENC. ANT. 1183: «B de *Lotger* (Cart. de St. Cugat III, 93); 1185: «Berengario de *Lodger*» (ibid. III, 308). 1238: «Guillelmus de *Lodger*» (ib. II 457); i *Llotger* 10 figura com nom d'un poble en el cens de 1359, junt amb St. Jaume dels Domenys (CoDoACA, XII, 33).

ETIM. Un de tants noms de poblacions del Princ. provinents d'un NP germànic. És el que és ben conegut, especialment, en la doble variant vocàlica LIDIGAR i *Laudigar* (Först 1039-1040), que donen compte respectivament de la forma moderna en *Lle* i de les mencions ant. en *Lo-*, dels docs. cat. antics. Com a NP tinc nota de la forma *Lodeger* en un doc. de Pallars, a. 1069 (BABL VI, 116), i *Leodegarius* en un de barcelonès, de 964 (Mas, N.H.Bna. IV, 56).

L'evolució D'G > tj o j és inobjectable en fonètica catalana (cf. *venjar* VINDICARE, *penjar* PENDICARE, *fotja*, etc.). El diftong germ. EU apareix aquí en evolució bifurcada: o en les mencions antigues, e en les modernes; fets semblants en THEUDIBALD > *Tubau* o *Tibau*, THEUDIRIK > *Tirigo* i *Tederic* o *Telric* (veg. art. *Talric*). *Letger* consta també com a cogn. a Àger a. 1820 (BABL XVI, 286).

PARÒNIMS. Per via sàvia *Llogari*, i un nom de Sant *Llogari* (que ha donat també algun NL català); en francès *Saint Léger*.

Un «*villare Leudegarii* in comitatu Petralatense» que havia de ser prop d'Espolla i Cantallops, apareix en un doc. de 982 (Cat.Car. II, 243, 8). Altres noms, moderns: Cal *luzǝ* te. Vallcebre (XXXVIII, 98, 19, 131) Mas de *luzǝ* a Castell de Cabres (XXVII, 156.10). Sénia de *lajučerǝ* a Picassent (XXX, 195.24).

Lletxena (Valls de Segó), V. *Lligem* (art. *Bitem*) *Lletrans*, V. *Lliterà*

LLETÓ

Poblet disseminat, agre. al mun. de Cerc, a l'ampit de la Serra de Cadí, uns 7 k. al SE. de la SdUrg. Nom oït en l'enq. de Cerc, a. 1935 (VIII, 78-79).

MENC. ANT., 839: *Lothone* (Acta C. SdUrg. i còpia 50 S.XII, *Lotto* al Capbreu, ed. PPujol., n° 28); 867: in billa *Letone* (Baraut, *Docs.Urg.* II, §23.4); 1077: «terminatur --- ville videlicet *Loto* et *Clopedera* --- ab australi --- plaga sursum in *Cadini* juga ---» «--- Ansovell, ab austr. in --- *Lotoni* --- Banat---» 55 (Cart.SdUrg., n. 473, f° 166v°); 1154-9: *Loto* (Kehr,

Papsturk., p. 370); 1359: *Lato* (CoDoACA XII, 55); 1562: *Lato* --- *Letó* --- *Lató* (BABL XVI, 57).

Ens orienta cap a una ETIM. l'existència del nom com a NP en docs. catalans medievals: 1059: «baron *Laton* --- Baron *Loton*» en un doc. d'Organyà (BABL VIII, 433). També degué haver-hi una variant morfològica *Leto*, si podem interpretar-ne com una llatinització *Letus*, que consta en un doc. de 984 p.p. Abadal, *P.i.R.*, n° 268. Això té tot l'aire de ser un NP germànic, probt. LOTO, -ON, de la fecunda arrel HLOD- (més de 80 noms en Först. 849).

Augmenta la versemblança d'aquesta suposició el veure'l repetit com a NL en altres paratges del nostre Nordoest on abunden els NLL d'aquest caràcter.

Letone: lloc antic p. Pont de Suert a. 979 (Abadal, *P. i R.* n° 979), majorment apareixent també amb -s del genitiu germ. en un altre d'allí prop, també Rbga.: *Letons* prop de Güel, en un doc. de 996 (Ab., o.c. n° 316). I amb sonorització parcialment *Ladon* o *Laton* a. 1247, ruisseau prop de Lezat, afl. del baix Arieja (*Hist.Lgd.* v, 1805, i altres cites en els índexs).

I és també fort indicatiu de composició amb un NP germànic el fet de retrobar-lo en el compost *pradlǝtó* a la vall de Querol, a l'enq. de Corbassill, aigües avall de Porta (XXIII, 83, 85). Ja M-Lübke, en trobar-lo a l'Acta C.SdUrg. (BDC XI, 8) judicà que *Lletó* seria antroponímic. Menys versemblant és que fos d'origen cèltic o para-cèltic, encara que un NP *Lotto* consti en Holder, s.v.; *Lottus* en Whatmough, 83, p. 75; *Lotius* i *Lotteius* en Schulze.

Roca de la LLEUDA

A la Conca de Tremp, te. Santa Engràcia, bastant apartada al NNO. del poble, però en posició cèntrica dins el terme (*f.d.l. léyda*) enq. de R. de la Torre i Coromines, XVII, 87.14). Devia ser l'indret convingut amb els pagesos perquè hi anessin a pagar l'impost feudal de la *lleuda*. Sobre el qual veg. *DECat.*, v 193a51ss.).

45

LLEUS

Diversos llocs valencians menors. En el te. de Benissa (Marina Val.): Ermita i Barranc *de(l)s Lleus*: 1573: *Halleus*, e *Alleus* --- (XXIV, 101). Salvà (*Callosa de Ensarrià* II, 98) en un doc. de 1562, troba, segons un doc. de 1562 «junt a *Los Leus*» una mina en la pda. llamada «*Sot* i *Pedres Garaix* (o sea *Gartx*)», a la part solana de la Serra de Bèrnia.

Los Lleus, en el terme d'Estubeny a l'esq. del riu, prop del poble, aigües avall (XXXII, 52.1754.7).